

8 — Viline vode

Kanonade su zatreskale Tvrđavom.

„Gospodine!“

Novi posilni. Nikad ga ničemu neću naučiti. Gori je od najgore muve, peca tek kad je siguran da ne sme nikako.

Pustio sam da mi šešir, kao slučajno, sklizne preko lica.

„Gospodine! Spavate?“

„Razmišljam. Ne dernjaj se.“

Kanonade su se pojačale, Tvrđava se stresala.

„Ali gospodine! Stigli su!“

„Čujem. Ne dosađuj.“

„Ali gospodine, mnogo ih je, kako ćemo?“

„Vi nećete nikako. Ja ću možda nekako.“

„Ali gospodine...“

„Tutanj!“ frljnuo sam dopola ispražnjenu flašu, nažalost, mašeći mu glavu.

Verovao sam da prljava posla uvek namirišem na vreme. Otresao bih ih kao lepljivo sa prsta i podbrisao nos. Biće da sam se ipak jednom prevario, davno, pomislio da je volim. Bila je od močvare ćerka, sitne karaše je zubima gonila; divija i lepa kao da je jedini cvet na vodi.

Pređu od finih niti te priče sam potrgao, sad da li njoj ili sebi, skoro da je nebitno. Tad sam zanat ispekao, rekao sebi, *u pustinji ćeš živeti, bez vode, da joj se ni žubor ne nasluti*. Čitav život sam te reči ponavljao, bile su mi mantra.

Gledao sam u vez tih istih reči, pedantno raspoređenih po dugačkoj, a uskoj krpi. Matora skitnica se pojavila pre par dana, jedino je to uz sebe nosila. I tačno kazala sve kako će biti.

Mahnuo sam za novom flašom, otpio jedan dugačak gutljaj, prevukao šakom preko ovlaženih brkova. Smrdeli su na užeglo, masno i prašnjavo.

Smrkavalo se. Razgaženim tlom je, u žućkasto, iskrila izmaglica. Spustio sam čizme sa ležaljke, razmrljao dlanovima nešto malo uhvaćeno od te vlage.

„Viline vode...“

„Izvolite gospodine!“ poskočio je, sve iskretajući šiju ka kapiji. Mučio se sa zvucima treskanja i zlim naznakama očitog u njima.

„Dokle su stigli?“

„Prvi bedem je skoro pao.“

„Nabadaj pa diži glave.“

„Čije glave?“

„Čemu sam vas učio, mater...“, flaša mu je prsnula o zid, tik pored glave. Nije se ni mrdnuo. Mene se samo bojao, strah od onog napolju ga je ledio.

„A, njihove, mrtve!“ trznuo je mačetu.

„Dovedi mi matoru skitnicu. Prvo ću to“, prebrisao sam znoj sa čela, krpu gurnuo u nedra.

* * *

„Danas me nemoj tući. Dovoljno sam bijen. Nemaš me zašto tući. Slab sam. Mator i slab“, sasuo je čitavu čašu u sebe, ne trepnuvši.

„Kažeš, Koljaču iz Pustinje“, nasuo sam mu još rakije u čašu „je došao kraj?“

„Ja sam samo poštonoša.“ Ispraznio je čašu i, još gutajući, mahnuo prstom da je dopunim.

„Čije je ovo?“ razmotao sam po astalu dugačku, a usku krpu sa zapišom. Blenuo je u praznu čašu. Gurnuo sam mu celu flašu. „Odakle ti ovo?“

„Mmm“, zgrabio je flašu i turio je u džep.

„Planiraš da odeš odavde? Da je na miru popiješ?“ Nategao sam pištolj i zabo mu ga u grlo dovoljno duboko da nije bilo potrebno ni okidati; da sam protresao rukom, zrno bi mu se skotrljalo pravo u želudac.

Kakav gad. Nasmehio mi se. Grickao je bezubim vilicama cev pištolja.

Ne skidajući pogled sa mog, pružio je rukom preko astala, privukao krpu. Lagano ju je prostro ispred sebe, poravnao da lako vidim napisano. Kuckao je prstom po svakom izvezenom slovu. Pa još jednom, redom, kao da me uči čitanju. Zakočio sam pištolj.

„Kažeš, jebao sam Vodenu Vilu?“

„Jesi.“

„Nisam.“

„Jesi.“

Ponovo sam otkočio pištolj.

„Jesi, jesi“, zakikotao se pa mučno zakašljao.

Izvadio je flašu iz džepa i nasuo mi u čašu. „Jesi, jesi, a očito je i tvoj sin oplodio neku drugu Vodenu Vilu“, potegao je iz flaše, „i sad došao po svoje. Tako to ide, Zlo da im se prenese. Koliko puta još želiš da ti istu priču pričam?“ Kao da je izgubio interesovanje za mene, gledao je kako balončići prskaju i tanje venac.

„Mi ćemo sad da pijemo, pa da putujem“, prenuo se, nasuo i sebi u čašu.

„Nije ona bila zla.“

„O, jeste“, flaša kao da se punila posle svakog njegovog izvrtanja u grlo.

„Ona nije bila zla! Ja sam nju udavio, ja sam Zlo!“

„Udavio Vodenu Vilu? Ne budi smešan“, nazdravio je izrečenom, sad iz čaše. „Ti bi da si Zli Koljač iz Pustinja, lopurda ne najobičnija, šljam bez stida i srama...“, konačno su reči krenule da mu zapinju na usnama, „a u stvari si glup. Iskoristila te je. O da, glup si, jako!“ zastao je, uzeo krpu. „I da znaš da nisi prvi.“ Gužvao ju je, presavijao, gledao kao da će mu vremenom progovoriti.

Gurno ju je da se kotrljanjem razmota meni preko astala. „Ti si se udavio. U njoj.“

U pustinji ćeš živeti, bez vode, da joj se ni žubor ne nasluti, nisam pogledao u zapis, jasno i davno mi je bio upečen u mozak.

„Misliš, bio si prvi kome su te reči jako dobro zazvučale? Misliš, kletvu si izabrao svojim rečima?!“ nagnuo se, lupio šakom krpu, pa zgužvao. Zaukalo ju je da mi padne pod noge.

„Spakuj to, trebaće ti, jednom“, pokazao je kao da bi zapalio, gurnuo sam mu tabakeru i šibice, „kad dođe vreme“, isisavao je prve dimove, „da posetiš sina“, uživao je u cigari previše očito, „prvi i poslednji put“.

Ispalio sam mu sve, stao tek kad je počelo škljocati u prazno. Smešno mu se pušilo iz rupa na grudima.

„Tako je moralo biti“, krkljao je ispod stola, „tako je i trebalo biti“. Prišao sam mu. Prstom me je pozivao, nagnuo sam se. Pljunuo me je u oko. Slabo sam ga kroz crveno video, ali sam i naslepo dobro punio pištolj.

„Tako, tako“, zgrabio je cev pištolja, naslonio je sebi na čelo, „Zver iz Pustinja će otputovati na Naš način“.

Drugom šakom je prihvatao oroz „krpu nosi sa“, počeo je da povraća krv, „sobom, čuvaj je i donesi mu je“, klonula mu je šaka sa cevi pištolja, „kad vidiš da Viline Vode dolaze“.

Okinuo je.

Rekao mi je i prepoznao sam ga. Zver iz Pustinja. Davno sam mu Tvrđavu preoteo a nikad ga, do sad, nisam ni video.

* * *

Soba je bila ista. Posadili su me u stolicu. Gužvao sam krpu u džepu i gledao ga. Lep, jak, pre i posle svega, prek.

Opalio je par šamara, tek da mi se vilica razmrda. Nasmešio sam mu se. Bubnuo me je pesnicom u oko.

„Imam nešto za tebe“, razmotao sam krpu po astalu. I nasmešio mu se. Bubnuo me je u drugo oko.

Odšetao je do prozorora, otvorio ga i duboko udahnuo. Frknuo je na nepoznato.

„Viline Vode sinko, Viline Vode“, lepše sam poravnao krpu na astalu, radovao se rakiji pre putovanja. „To te majka pozdravlja.“

Prve kanonade su zatreskale Tvrđavom. Tačno na vreme. Sad će i rakija.